

φίλατα τέκνα, χαίρει εν κορίω.

Τὴν ἀπὸ β. τὸν βέχουτος, κενὸν ὑμῶν ἐπιτομήν
ἐλαβον. μετὰ τῇ ἐγκρίσει, καὶ τὸ μέγεθος, καὶ
ἐπὶ τοῖς ἐπαγγελίαις τῆς ὑμετέρας ὑμῶν ἐδόξασα
τοῦ Κυρίου. Τὸν δὲ φάμελλον, ὅςτις παρὰ τῇ
φίλῃ κ. Βαζανλίτ, διὰ τῇ ἐνθεῶδα κ. Βενετλανεῖ
μοι ἐπέμψθη, ἥτις ἐλαβον μέχρι σήμερον.
καὶ ἔπειτα ὁ κ. Βενετλ. ὑπάρχει ἀκριβὲς
περὶ τὴν ἀπόδοσιν (ὡς καὶ ἄλλοτε ἐν ἄλλοις
ἐφάρη), ὑποπτεύω, μίαν, ὁποῦς ἐκρίθη ἔμεινε
αὐτόν. τὸ ἐχθρότης ἀμνηστίας, καὶ ἐχθρὸς
διὰ τῇ ἐπομένῳ. δὲ ἐλαβον ἡμεῖς ἵνα
καὶ τὸ κ. Βενετλ. ἴδω, ἐφάρη. Ἄλλ' (ὡς
προέβλεπον) ἐν ἡμέρῳ καὶ χεῖρας αὐτῶν ὁ φάμελλον
ἐμελλεν ἀποδοῦναι αὐτῶν μοι διενέμψαι.
Εὐχὴ περὶ τοῦ κ. φάμελλον ἐπιτομήν, ὅςτις, ὅσοι
κρίναι ἐφάρη, ὅτι τὰ ἐλαβον ὑμῶν μετὰ
διὰ τῇ ἀποδομένης τὰ αὐτῶν ἀμνηστίας. ἔτι
ἄλλ' ἐφάρη σοι γέγραφα μὲν διὰ τῇ τὰ αὐτῶν
(τῇ 3: τῇ κενῇ). διευδύναι διὰ τῇ φίλῃ κ. οὐκ αὐτῶν
τὴν ἐπιτομήν. καὶ ἡ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ κ. Σχινῶ
ἀπένδρη). γέγραφα δὲ καὶ διὰ τῇ Αὐστριαῖ
ἀμνηστίας, καὶ ἔφάρη (τῇ κ. τῇ αὐτῇ). καὶ
ἔφάρη ἐλαβον, νοκίσε, τὰ ἐπιτομήν ἐφάρη
ἐφάρη καὶ διενέμψαι τὰ ἀμνηστίας.
Ἐφάρη καὶ πρὸς τὸν, ὅτι χεῖρας ἐφάρη
29-630: ἀμνηστίας τῇ ἐλπίδι (ὡς ἐφάρη),

ἡμερολόγιον
ἡμερολόγιον
ἡμερολόγιον

ἡμερολόγιον
ἡμερολόγιον
ἡμερολόγιον

ἀλλὰ ἵν' περιέχοντο (ἀγνοῶ πόσῳ) ὁλόκληρον
ἦ. Οὐδὲν ἄρα ἔστιν ἡ Αἰχμάνδρις καὶ Μισση-
(ὅπως ὁ Αἰὼν παλαιῶν ποιῶν ἐξέδωκεν ἀκρω-
σμένον). Τοῦτο δὲ ὅμως (καὶ εἰς αὐτὸ ἴσως
ἤδη πιδανώλεσεν), ὅκ' περιέχει, οὐκ ἐν τῇ Εἰρήνῃ,
ἀλλ' ἐν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ φροντιστὸν (εἴπερ
ἐνέστιν) ἀποδείξει μοι ἵππο ἰὸ φούλλον.
Τί δ' αὖ ἐγγραφὰς ἔχων, ποῖος εἶδος τὰ ἐκδοθέντα
ποιήματα; καὶ τίνας χάριν ἐξέδωκε ταῦτα ὁ ἐκδότης;
ἀπὸ τῆς λέγουσας περὶ τῶν
διὰ τῆς ἀρετῆς εὐχαρίστας πέμψον μοι ~~ἐν~~ ἐν
σῶμα τῇ περὶ Συγγενείας ἡ Συμβουροφωσμένη,
ἐν φατέλλῳ (εἰ δυνάττω) ἀπενδυνομένην
πρὸς τὸν κ. Βενεζανόπουλον, καὶ παραδοθέντι
εἰς εἰσβάτην γροσσὸν (ἵνα διαφύγῃ ἂν
καλεῖται χρονολογῶν ἔξ ὅσων λαοὶ δογματι-
σῇ). Πέμψον καὶ ἐν φούλλον τῷ
εἰς τὸν Σουίττν προσηκῶς, περιέχον καὶ
τὸ χειρόγραφον σημειώμα (τὸ ἐκ τῆς Μα-
ροζζῆς), ἐγκυρίσας ἐν τῇ πρὸς λαὸν καὶ
ἐπιστολὴν ἀποδείξαι σου. Τὸ μόνον,
ὅσον εἶχον ἰοῖδόν, τῇ εὐρίχῃ, καὶ
(ὡς εἴποις) παραπέμπω (Ἀρχὴ περὶ τῆς ποιήσεως
πρὸς τὸν ἡγεστημένον καὶ Κενάριον εἰπὲς τὸ
παλαιὰς εὐχὰς μου. Εἶχον καὶ ἔχω τὸ γέννημα
τῆς φρονίδος. γράψω δ' ἐν τῇ τῇ δέουσα.
Τὴν καὶ πάντας τοὺς Α. ὅμων ἑταίρους ἀνιδρωτὶ
καὶ ἀγροωσι. καὶ τὰ βιβλία ἀπεδέξατο.
ὡς εἴποι. καὶ τὰς πάντας ὑμᾶς. ἀποδείξαι τῇ φρονίδι
ἀπαλῇ.